

ทานบารมี

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “เรื่องของบุญ”

กราบนมัสการหลวงพ่อกับคุณครู ลูกขอเรียนถามเรื่องของบุญค่ะ เมื่อไม่นานมานี้ลูกได้มีโอกาสทำบุญสองอย่างที่แตกต่างกันในช่วงเวลาเดียวกัน

อย่างแรกคือ คุณแม่ได้โทรศัพท์มาบอกว่าวัดที่บ้านเกิดกำลังบูรณะกุฏิพระสงฆ์ ลูกเห็นว่าสมัยเป็นเด็กจะต้องเดินมาทำบุญที่วัดนี้กับคุณย่าเป็นประจำ โตมากับวัดนี้จึงต้องช่วยเหลือก็โอนเงินฝากแม่ไปทำบุญ

ตอนนั้นยอมรับว่ามีความเสียตายนะ เกิดขึ้น ไม่อยากทำเยอะ แต่เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่สมควร การก่อสร้างต้องใช้เงินมาก เราก็พอไหว แต่จะขี้เหนียวทำไม ก็ดำตัวเองว่า “แหม! เวลาถึงขอขมาขอมิให้เสียตายนะแบบนี้เลยนะ ชื้อนุ่นแล้วก็จะซื้อนี้อีก ไม่รู้จักพอ โอนไปเท่าที่ถึงจะขอขมาขอมิให้เสียตายนะแบบนี้เลยนะ” ก็คิดว่าแบบนี้เป็นการสู้กับความตระหนี่ในใจได้ดีทีเดียวค่ะ ทำบุญไปแล้วก็รู้สึกเฉยๆ ไม่ได้รู้สึกอะไรใดๆ

รุ่งขึ้นลูกมีโอกาสดำทำบุญอีกรูปแบบหนึ่ง ลูกพักอาศัยอยู่บ้านพี่สาวที่นับถือกัน เราเรียกว่าบ้านไก่ เพราะชั้นล่างเลี้ยงไก่ร้อยกว่าตัว ไก่วง ๒ ตัว ห่าน ๑๖ ตัว ชั้นบนเป็นห้องพักแขก

ปกติไก่ห่านจะร้องขันเสียงดังระงมกันทั้งคืน เ็นวันนั้นลูกก็ได้ไปช่วยต้อนไก่และห่านเข้าเล้าตามปกติ วันนั้นนึกอย่างไรไม่ทราบ ลูกไปชะโงกดูห้องที่ไก่ไก่ๆ เขาอยู่กัน พี่เขาเคยบอกว่า ไก่พวกนี้ดู ปล่อยออกมาไม่ได้ จะไล่จับบางตัว แก่มาก ถ้าออกมาก็จะถูกรัง ซึ่งก่อนนั้นลูกก็กลัวจึงไม่ค่อยไปดูพวกเขาเลย

วันนั้นลูกได้เปลี่ยนน้ำให้ไก่ ให้ห่าน และไก่วง ก็เหือบไปเห็นว่าน้ำในห่อไก่แก่ทั้งหลายทั้งไก่และสกปรก จึงตัดสินใจเปิดประตูไปเอากะป๋องน้ำในห่อเขาออกมาล้างขัดทำความสะอาด เต็มน้ำใหม่ให้ทุกห่อ เปลี่ยนทั้งเล้า เหนื่อยเลยคะ

แต่ภาพที่เห็นคือไก่เหล่านั้นเขาลงมากินน้ำนั้นกันใหญ่เลยคะ ทั้งไก่แก่ๆ ไก่ฟักการ ไก่แม่ ลูกอ่อน ลูกเจี๊ยะ ห่าน พวกเขาดีใจที่ได้กินน้ำสะอาด

ลูกน้ำตาไหลเดียวนั้นเลยคะ ปีติเกิดขึ้น ณ ตอนนั้น สุขใจอย่างบอกไม่ถูก ใจรับรู้เองว่า อ้อ! นี่แหละคือบุญ บุญเป็นอย่างไร บุญที่พระพุทธเจ้าสอนว่าไม่จำเป็นต้องทำด้วยเงินเป็นแบบนี้เอง นี่ขนาดทำกับสัตว์นะ ยังเห็นผลขนาดนี้

จากนั้นงานประจำของหนูคือเปลี่ยนน้ำให้ไก่โดยไม่ต้องมีใครขอให้ทำ แล้วเรื่องประหลาดก็เกิดขึ้น หลวงพ่อ หนูสังเกตว่า ไก่เหล่านั้นไม่ส่งเสียงดังรบกวนอยู่เหมือนเมื่อก่อนอีกเลย (เมื่อก่อนขันกันระงมทั้งคี่น) เออ! แปลก สามัคคีกันเจี๊ยะตลอดคี่น แล้วพวกเขาก็พร้อมใจกันขันอีกครั้งตอนเช้ามีดเลยคะ นั่นคือเวลาที่หนูต้องลงไปปล่อยพวกเขาแล้วขึ้นมาแต่งตัวไปทำงานคะ นี่อาจจะเป็นการขอบคุณจากพวกเขานะคะ (หนูสันนิษฐานเองคะ)

หนูเลยเกิดคำถามขึ้นในใจว่า แล้วทำไมบุญที่ทำกับพระ สร้างกุญด้วยเงินมากนั้น เหตุใดจึงไม่มีความอิมใจใดๆ ที่เกิดขึ้นเลย ทั้งๆ ที่ทำบุญกับพระ บำรุงพระพุทธศาสนา ก็น่าจะได้ผลมากกว่าทำกับสัตว์ใช้หรือไม่เจ้าคะ กราบขอบพระคุณคะ

ตอบ : นี่ขอคำตอบไ้ เรื่องของการทำบุญๆ มันเป็นปัญหาโลกแตก เวลาโลกแตกขึ้นมา เวลาจะทำบุญอะไรได้บุญมากที่สุด มันไม่ใช่เป็นปัญหาในปัจจุบันนี้ มันเป็นปัญหามาตั้งแต่สมัยพุทธกาล

ในสมัยพุทธกาลเทวดามาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรื่องทำบุญๆ นี่แหละว่าจะทำบุญที่ไหนแล้วมันจะได้บุญมากกว่ากัน

เวลาทำบุญว่าให้ทำบุญที่ไหน ให้ทำบุญกับพระๆ

แล้วเวลาถ้าพระไม่มีทำอย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเปรียบเหมือนเนื้อมัน การทำบุญๆ การเสียสละนี้ เรื่องการทำบุญ ถ้าการทำบุญๆ เวลาทำบุญ ถ้าทำบุญ เธอจงทำบุญที่เธอพอใจ ถ้าเธอพอใจที่ ไหนควรทำบุญที่นั่น เพราะกิเลสตัณหาความทะยานอยากมันตระหนี่ถี่เหนียวในหัวใจทั้งสิ้น ถ้า อยากทำบุญ เธอจะทำบุญ ถ้าใจมันอยากจะทำ จะทำที่ไหนให้ทำเลย

แต่เวลาถ้าวัดกันเรื่องผลนี้ไง เขาวัดกันเรื่องผลว่า ถ้าทำบุญแล้วถ้ามันจะได้บุญมาก บุญน้อย ทำบุญที่ไหน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า อ้อ! ถ้าจะวัดกันเรื่องผล เรื่องผลคุณค่าของการ ตอบแทนนะ ถ้าทำบุญมากที่สุดอันดับหนึ่ง ทำบุญกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันดับ ที่สอง ทำบุญกับพระปัจเจกพุทธเจ้า อันดับสาม ทำบุญกับพระอรหันต์ อันดับสี่ ทำบุญกับพระ อนาคตามี อันดับห้า สกิทาคามี อันดับหก โสดาบัน

แล้วถ้ามันไม่มีละ เราทำบุญตั้งแต่พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็นิพพานไปแล้ว พระ ปัจเจกพุทธเจ้า เราก็ไม่รู้ว่างค์ไหน พระอรหันต์ก็เห็นหันซ้ายหันขวา หันจริงๆ ภูก็ไม่เห็นสักที

เธอควรทำบุญที่ไหน

ถ้าเราทำสิ่งใดไม่ได้ เราหาไม่เจอ ให้ทำเป็นสังฆทาน ไม่เจาะจงที่ตัวบุคคล ให้เป็น สังฆทาน เวลาทำสังฆทานๆ เวลาทำสังฆทานต้องสงฆ์ ๔ องค์ขึ้นไป เวลาสงฆ์ ๔ องค์ขึ้นไปมัน เป็นสาธารณะไง

มันเป็นของส่วนบุคคลไฉนเวลาทำกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำกับพระปัจเจก พุทธเจ้า ทำกับพระอรหันต์ พระอนาคตามี พระสกิทาคามี พระโสดาบัน พวกนี้พวกอริยเจ้า พวก ที่มีคุณธรรมในหัวใจนะ มันเป็นเรื่องของสงฆ์ เป็นเรื่องของหมู่สงฆ์ เวลาอริยสงฆ์ๆ ถ้าเป็นหมู่ สงฆ์เป็นสาธารณะ มันเป็นประโยชน์ในสังฆธรรม แต่ถ้ามันไม่มี ถ้าเป็นพระ ไปทำสังฆทาน

เวลาทำสังฆทานขึ้นมา สังฆทาน เพราะปุณฺณทั้งนั้นนะ เพราะปุณฺณ เพราะของกุๆ ทั้ง นั้นนะ ก็ต้องให้เป็น ๔ คนขึ้นมา ของกุไม่ได้เพราะเป็นของส่วนรวม ถ้าเป็นของส่วนรวมขึ้นมา ถ้าทำบุญที่ไหนไม่ได้ให้ทำสังฆทาน เป็นสาธารณะ เป็นสมบัติของสงฆ์ ให้สงฆ์แบ่งปันกันไฉ

เวลาทำอย่างนั้นปั๊บ ที่นี้มันก็เป็นประเพณีมาแล้ว พระพุทธศาสนาในเมืองไทย สังฆทานทั้งนั้น จะทำแต่สังฆทาน อย่างอื่นไม่ทำ ก็เลยกลายเป็นว่ามีถึงสังฆทาน ต้องมีสังฆทานนะ แล้วก็ต้องมีคำถวายสังฆทานด้วยนะ แล้ววัดไหนก็บอกว่า สังฆทานที่นั่นผิด สังฆทานที่วัดถูก สังฆทานที่นั่นเป็นสังฆทานดิบ สังฆทานที่วัดถูกสังฆทานสุก อู๊ย! ร้อยแปดเลย

สังฆทานก็คือความตั้งใจเจาเนี่ยแหละ ให้อะไรหมู่สงฆ์ มันเป็นเรื่องหมู่สงฆ์

นี่พูดถึงว่า การทำบุญที่ไหนที่ได้บุญมากที่สุด

นี่เง เวลาถ้ามากที่สุดมันก็เป็นเรื่องของแบบว่า ถ้ากิเลสมันเข้ามามีส่วนด้วยนะ มีปัญหาไปทั้งล้น ที่นี้พอมีปัญหาไปทั้งล้น ที่นี้คำถามเง ถามเรื่องบุญกุศลว่า ทำบุญกุศล เวลาแม่โทรมาบอกว่าวัดข้างบ้านวัดบ้านเกิดเขาจะมีการบูรณะ มีการซ่อมแซมวัดวาอารามเง ขอเงินช่วยเหลือ เราก็โอนเงินไป โอนเงินไปเพราะว่ามันเป็นวัดบ้านเรา เราเกิดที่นั่น เราโตที่นั่น เราก็อยากทำให้บ้านเรามีหน้ามีตา ทำให้บ้านเราเท่าเทียมกับตำบลอื่น หมู่บ้านอื่น

ส่วนใหญ่โลกเป็นแบบนี้ หมู่บ้านเรามันต้องมีหน้ามีตาทำเพื่อทัดเทียมหมู่บ้านอื่นเขา นี่มันก็เป็นเรื่องโลกๆ เง เราก็ทำบุญไปเง นี่ทำบุญกับพระนะ นี่เขาบอกว่าทำบุญกับพระ

เวลาทำบุญกับพระนะ แล้วเวลาจะทำบุญกับพระ สิ่งที่ว่าเวลาทำมันก็ยังมียกิเลสเข้ามา แบ่งแยกว่ามันจะมากจะน้อยไปหรือไม่ แล้วถ้ามันจะมากจะน้อยไปเรายังใช้จ่ายของเราได้ ทำไมเราจะทำบุญกุศลไม่ได้

นี่มันเป็นเรื่องของกิเลสเข้ามาแบ่งปันเจตนาของเรา บุญกุศลของเราเง เห็นไหม ในพระไตรปิฎก ชีตังเมๆ มีผ้าอยู่ผืนเดียว เวลาจะถวาย เวลาถวาย ชีตังเมคือชนะกิเลสของตนเง สิ่งที่ยังจะแบ่งปันไปเง ชีตังเม ชนะหมดเลยเรื่องบุญกุศล แต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นต่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเนื้อนาบุญของโลกอันดับหนึ่งเลย เวลาจะทำมันได้บุญกุศล พอชีตังเม มันมีความสุขของมัน พอมีความสุขของมัน เขาบอกชีตังเม เราชนะหมด

เลย แล้วมีกษัตริย์อยู่ที่นั่นนะ “ชนะอะไรจะชนะ” กษัตริย์จะโดนปฏิวัติเลยเข้าไปถาม “ชิตังเมอย่างไร”

เขาก็อธิบายของเขว่าเขามีผ้าอยู่ผืนเดียว จะออกจากบ้าน สามภรรยาต้องผลัดกันออกมา แล้วถ้าอย่างนี้เราเสียสละไปแล้วก็เอาไปไม่มาห่มมานุ่ง ต่อไปนี้จะไม่ผ้าห่มแล้ว นี่สิ่งที่เป็นบุญกุศล

กษัตริย์เขาเลยบอกว่าขอบุญนั้นได้ไหม

เขาบอกไม่ได้

ไม่ได้ต่างๆ ขึ้นมา เขาก็เลยให้ทรัพย์สมบัติ เลยรวყขึ้นมาจากที่เลยไป ชิตังเมทำแล้วไป

อันนี้มันเป็นสมัยพุทธกาล สมัยของคนที่ทำด้วยสะอาดบริสุทธิ์ใจ ในสมัยปัจจุบันนี้ ชิตังเมๆ ก็จะทำให้โยมมาถวายพระเยอะๆ ใจ ถวายพระเยอะๆ พระอะไรละ

นี่ไง เวลาภิเษกมาแบ่งปันแล้วมันไม่สะอาดบริสุทธิ์ มันไม่เป็นความจริงขึ้นมาหรอก ถ้าเป็นความจริงขึ้นมา ผู้ที่ทำบุญกับพระไป ผู้ที่ทำบุญกับพระถ้ามันตระหนี่ถี่เหนียวซะใหม่ มันก็เลยอยู่ในหัวใจไป มันทำแล้วมันก็ทำเป็นประเพณี ได้บุญไหม ได้ แต่ได้ก็ได้อะไรๆ ใจ

แล้วเขาทำบุญอีกประเภทหนึ่ง นี่ทำบุญอีกประเภทหนึ่ง ไปอาศัยอยู่กับเพื่อนที่บ้านไก่ บ้านไก่ เราไปทำของเราเอง เราเห็นสัตว์ไป เราเห็นสัตว์ เห็นสัตว์แล้วมันอยู่มันกินอย่างไร เราเข้าไปทำ มันเหตุการณ์เฉพาะหน้า มันเหตุการณ์เฉพาะหน้าว่า ไก่มันสกปรก มันอยู่ของมันโดยความแออัด แล้วเราไปบริการ เราไปทำความสะอาด เราไปล้างน้ำให้ แล้วไก่มันมีความสุข ไก่มีความสุข เราก็มีความสุขเลย เราก็มีความสุขไปกับเขา

แล้วบุญทำกับพระกับบุญทำกับไก่ บุญทำกับไก่อังมีความสุขมากกว่า คือบุญใจ อ้อ! บุญเป็นเช่นนี้เอง เวลาทำกับพระมันไม่ได้บุญเลยเพราะมันแห้งแล้ง เวลามันทำกับสัตว์ มันทำกับสัตว์แล้วมันมีบุญขึ้นมา

ทานบารมี เรื่องของทานๆ ใจ ถ้าเรื่องของการ “เธอควรทำบุญที่ไหน เธอควรทำบุญที่เธอพอใจ” ควรทำบุญที่เธอพอใจใจ เวลาทำกับพระเราก็ทำ แต่มันก็ตะขิดตะขวงใจซะใหม่ เวลา

ทำกับสัตว์ด้วยความพอใจใจ ใจมันเปิดกว้างใจ ทำกับไก่แล้วไก่มันบินบ๊ึบๆ เลย โอ้ย! มันมีความสุข บุญมันเกิดตรงนี้เอง

บุญมันก็เกิดจริงๆ นะ

“เธอควรทำบุญที่ไหน เธอควรทำบุญที่เธอพอใจ”

แล้วในปัจจุบันนี้ชาวพุทธเรา ชาวพุทธเรา เวลาหามันโดนรังแก โอ้โฮ! โอนเงินให้เต็มที่เลย เวลาคนทุกข์คนจนที่ไหนเขาตัดขาดแคลน เราจะโอนให้ๆ เลย นี่มันได้บุญไหม ได้

แต่ถ้าเป็นบุญจริงๆ แล้ว เนื่อนาบุญ ถ้าเนื่อนาบุญมันเนื่อนาบุญที่ไหน

สิ่งต่างๆ เวลาว่าทำบุญทิ้งเหวๆ ทำบุญโดยไม่หวังผลตอบแทน นั้นนะมันได้บุญมากที่สุด แต่เราไปติดเรื่องบุญไง จะทำแล้วต้องได้อย่างนั้น จะทำแล้วต้องได้อย่างนั้น มันก็เลยเป็นเหยื่อ แล้วเขาก็จัดให้หมดเลย จัดให้เหมือนกับทางบาลี พระไตรปิฎกบอกเลย ทำอย่างนั้นๆ แล้วเขาก็ทำหมดเลย ทำอย่างนั้นๆ แล้วกลายเป็นธุรกิจ เป็นพุทธพาณิชย์ เป็นสิ่งที่โลกต้องแสวงหา เพราะอะไร เพราะพวกเขามีความอยากได้อย่างนี้กันไง

แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธๆ นะ แล้วชาวพุทธ ทำทานร้อยพันหนไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันหนไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนหนึ่ง ทำสมาธิได้ร้อยพันหนไม่เท่ากับภาวนามยปัญญาหนหนึ่ง

ดูสิ เรานั่งสมาธิบุญกุศลมหาศาลเลย แต่เวลามานั่งสมาธินะ โอดโอยหมด โอ้ย! มันเจ็บ มันปวดมันทุกข์มันยาก เออ! ก็เอาบุญเป็นหมื่นๆ ครั้งของการทำทานไง แล้วทำได้ไหมล่ะ ถ้าทำได้จริงนะ แต่ถ้ามันไม่ได้จริง ไอนี้มันอยู่ในพระไตรปิฎกเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพูดไว้ ศีล สมาธิ ปัญญา พูดไว้หมด บาลี แต่เราพูดบาลีแล้วมันติดหมดนะ

เวลาถ้ามันเป็นจริงเราจะเอาทานเป็นหมื่นพันหนนะ เรานั่งสมาธิภาวนาของเราเนี่ย เพราะการนั่งสมาธิภาวนาของเราเวลาเกิดภาวนามยปัญญา ปัญญาที่มันเกิดขึ้น ไอ่เรื่องที่ว่า จะทำบุญที่ไหนหมดเลย มันอยู่ที่หัวใจของเราทั้งสิ้น

นี่พูดถึงทานบารมี ฉะนั้นบอกว่า เขาถามมาว่า เขาทำบุญกับพระมันจี๊ดๆ ชี๊ดๆ เวลามาให้หน้าไก่ โอ้โฮ! ทำไมมันชุ่มชื้นขนาดนี้

ถึงบอกว่า เธอควรทำบุญที่ไหน เธอทำ เราจะทำบุญกับใครก็ได้ในปัจจุบันนี้ะทุนการศึกษา เราให้การศึกษากับเยาวชน เราก็ทำบุญของเรา เราให้การศึกษากับเยาวชน เราซื้อเครื่องมือแพทย์ เราสร้างถนนหนทาง เราทำสะพาน เราช่วยคนทุกข์คนจน เป็นบุญทั้งนั้นนะ เป็นบุญนะ มันบุญเพราะเราช่วยเหลือโลกนี้

แต่ถ้าจะวัดผลๆ เนื่อนาบุญ ต้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอันดับหนึ่ง พระปัจเจกพุทธเจ้าอันดับสอง พระอรหันต์อันดับสาม พระอนาคามีอันดับสี่ พระสกิทาคามีอันดับห้า พระโสดาบันอันดับหก แล้วถ้าไม่มี ทำสังฆทานเป็นของของสงฆ์ เป็นเนื่อนาบุญ แต่เราทำนี้ข้อเท็จจริงใจ

แต่ทางโลกเป็นการจัดฉาก มันไม่ใช่ข้อเท็จจริง ถ้าเป็นข้อเท็จจริงนะ ความเป็นจริงนั้นนะมันได้ผลของมัน ผลมันมีของมันอยู่แล้ว เพราะพระพุทธศาสนาสอนให้เชื่อกรรมๆ กรรมคือการกระทำ แล้วนี่เราทำเป็นกรรมหรือเปล่า

ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว

แล้วเราทำแล้ว สมัยปัจจุบันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านิพพานไปแล้ว ๒,๐๐๐ กว่าปี ไม่มีใครได้โอกาสอย่างนั้นอีกแล้ว พระปัจเจกพุทธเจ้าเรารู้ได้อย่างไร แล้วพระอริยบุคคลที่ว่าเป็นพระอริยบุคคลๆ บุคคลไหนละ ถ้าพระอริยบุคคลของเขามันเป็นเนื่อนาบุญของโลก มันทำแล้วมันได้บุญของมัน

ได้บุญๆ ทีนี้พอได้บุญแล้วเราก็ทำ ทุกคนทำหมดแล้วมันก็ต้องร่ำรวยมหาศาลๆ แล้วกรรมเก่าเอ็งละ

กรรมที่ทำมา กรรมเก่า บุญเพนิวาसानุสติญาณ นี่คือการกรรมเก่าขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งแต่พระเวสสันดรไป บุญเพนิวาसानุสติญาณ แล้วจุตูปปาตญาณ ถ้าไม่ได้สิ้นสุด อนาคตจะเป็นอย่างไร แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาอาสาวัชชญาณ ทำลายอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจนสิ้นกิเลสไป

แล้วของเรา เราฝึกหัดภาวนาอยู่เนี่ย เรายังไม่มีมรรคมีผลในหัวใจของเราเลย แล้วอดีตของเราละ บุญเพนิวาสนุสติญาณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าละ ตั้งแต่พระเวสสันดรไปท่านเสียสละมหาศาลขนาดไหน นี่บุญเก่า บุญเก่าเป็นบาทเป็นฐาน พระอรหันต์หนึ่งแสนกับ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย แล้วของเรา ๑๐๐ อสงไขยแล้วยังเกิดเป็นตัวอะไรก็ไม่รู้ แล้วจะเอาวาสนาสืบต่อมา

นี่พูดถึง “ทำบุญแล้วมันต้องได้บุญมหาศาลเลย สิ่งนี้มันยอดเยี่ยมไปหมดเลย”

แล้วกรรมเก่าละ กรรมเก่า สิ่งทีกรรมที่มันทำให้เกิดในปัจจุบันนี้ เราเกิดมามีอาการครบ ๓๒ ใช้ไหม คุณคนพิการสิ คนพิการเขาบอกมันพิการด้วยยีนส์ ด้วยเซลล์ ด้วยอุบัติเหตุ มันก็จริงในปัจจุบันนี้ แต่มันก็ต้องมีอดีตของมันมา นี่พูดถึงสิ่งที่ว่ากรรมอดีต แล้วอนาคตละ

อนาคตมันก็ยังจะไปไง เพราะอะไร อนาคตไปจากไหน อนาคตก็ไปจากปัจจุบันนี้ไง ถ้าปัจจุบันนี้มันโลเล มันไม่ได้เรื่องไม่ได้ราว อนาคตมันก็หมุนเวียนไปไง

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีอดีต จบปัจจุบัน ครุบาอาจารย์ของเรา หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นมาจากอดีตสร้างสมบุญญาธิการมาทั้งนั้น แล้วมาจบปัจจุบัน อนาคตไม่มี อนาคตไม่ไป นี่ไง เนื่อนาบุญๆ ไง

เวลาทำบุญกับพระกับทำบุญกับไก่ เวลาทำบุญกับไก่ อู๊ย! มันมีความสุขของมันมาก แล้วทำบุญกับพระทำไมมันจืดๆ ซืดๆ ทำบุญมันจืดๆ ซืดๆ

ท่านจะมีคุณภาพในใจของท่านมากน้อยขนาดไหนเป็นเรื่องของท่าน แต่ใจของเราไง ใจของเรา เราคิดของเราอย่างนี้ไง พอเราคิดของเราอย่างนี้ มันระดับทานบารมี

ทานบารมี ดูลิ ในปัจจุบันนี้หมาเจ็บตัวหนึ่ง มันเอามาหมามาตัวหนึ่งมันเรียไรทั้งชีวิตมันเลี้ยงชีพได้เลย เดียวนี้หมาตัวหนึ่งเจ็บ มาแล้ว ในเว็บไซต์นั่นนะ แมวเจ็บแมวป่วย เต็มที่เลยเขาโอนเงินให้เต็มที่แล้ว นี่ไง ระดับของสัตว์ไง ท่านไ้

แล้วเวลาสูงขึ้นมา เราจะให้การศึกษากับเยาวชน เราติดสติปัญญาให้เขา บุญมันก็พัฒนาจากสัตว์มาเป็นมนุษย์ จากสัตว์มาเป็นคน เราบริการคน ทำถนนหนทาง ทุกอย่างเป็นบุญใหม่ เป็น

หลวงตาเป็นพระอรหันต์ หลวงตาส่งโรงพยาบาลมหาศาลเลย หลวงตาส่งเครื่องมือแพทย์เพราะอะไร เพราะเพื่อจรรโลงโลกไง เพราะเราเป็นสัตว์โลกไง สัตว์โลกเป็นไปตามกรรมไง เราอยู่กับโลกไง เพราะหัวใจของเรามันเข้าสู่ธรรมไม่ได้ไง แต่ถ้าหัวใจเราเข้าสู่ธรรมได้ เราฝึกหัดของเรา ถ้าใจมันเข้าสู่ธรรมนั้นนะเป็นอริยบุคคล อันนั้นมันต้องสูงกว่าแน่นอนอยู่แล้ว

ทำบุญกับพระ ถ้าพระที่เป็นพระนะ พระที่เป็นพระ ถ้าอย่างน้อยก็เป็นสังฆทาน เราฟังไว้ในดินๆ เอาบุญกุศลฝังไว้ในหัวใจของเรา นี่ฝังไว้ในดิน ถ้าฝังไว้ในดิน ฝังไว้ในดินจนมันคงขึ้นมา มันจะมีจุดยืนของมัน พอมีจุดยืน ใครจะมาลากจูงไปที่ไหนง่ายๆ ไม่ได้หรอก

ใครมาลากจูง มันจะฟัง แต่กาลามสูตร ไม่เชื่อ ฟังแล้วก็คิด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนสอนเอง แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่าเชื่อ ให้ทดสอบก่อน ให้ทดลองก่อน ถ้ามันทดสอบทดลองแล้วมันถึงเป็นความจริงขึ้นมา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเขามาพูดมันก็เรื่องของเขาไง นี่พูดถึงว่า เวลาทำบุญที่ไหนจะได้บุญมากกว่า

ยืนยัน เราไม่ได้ยืนยันด้วยตัวเราเองหรอก เรายืนยันโดยพระไตรปิฎก ที่พูดมาอยู่ในพระไตรปิฎกทั้งสิ้น เป็นคำพูดขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเทวดาไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ “ควรทำบุญที่ไหน”

“ทำบุญที่เธอพอใจ”

พระพุทธเจ้านี้สุดยอดมาก

“ควรทำบุญที่ไหน”

เราโตขึ้นมาที่ไหนก็แล้วแต่ เราไปเห็นสิ่งใดนะ เห็นแล้วมันประทับใจ นั่นนะ ที่นั่นนะ ที่เราประทับใจ ที่เราเกิดศรัทธา ที่เราเกิดคุณงามความดี ใครที่ทำให้เราเห็นคุณงามความดี ควรทำที่นั่น เพราะมันเปิดแล้ว ใจมันเปิด เพราะเราศรัทธาเราเชื่อมั่น

“ข้าพเจ้าควรทำบุญที่ไหน”

“เธอควรทำบุญที่เธอพอใจ”

นี่พระพุทธเจ้าพูดนะ มันเป็นคำสั้นๆ เป็นความรู้สึกของคน คิดดูสิ คนถ้าใจมันเปิด มันพอใจ มันรัก มันเคารพ มันทำใหม่ มันทำนะ

แต่ถ้ามันเกลียด มันหมั่นช้ำหน้า มันไม่ต้องการ มันทำใหม่ ถ้าคนมาชวนมันก็ควักให้นิดหนึ่ง แต่มันเกลียดช้ำหน้า ไม่พอใจ ที่ไหนไม่พอใจ ทำได้ยาก แต่ถ้าที่ไหนพอใจ ทำได้ง่าย

“เธอควรทำบุญที่ไหน”

“ควรทำบุญที่เธอพอใจ”

แล้วที่พอใจมันจริงหรือเท็จมันไม่รู้ไง เพราะเราพอใจ เพราะวุฒิภาวะของเรา วุฒิภาวะของเราใช้ใหม่ เราไม่ใช่พระอริยบุคคล ไม่ใช่พระอรหันต์ กำหนดรู้เขาไม่ได้หรอก พระอรหันต์เท่านั้นจะรู้จักพระอรหันต์ พระอนาคามีเท่านั้นจะรู้จักพระอนาคามี พระสกิทาคามีเท่านั้นจะรู้จักพระสกิทาคามี พระโสดาบันเท่านั้นที่จะรู้จักพระโสดาบัน

ปุถุชนรู้ไม่ได้ ไม่ได้ เขาโกหกทั้งนั้นนะ เขาพูดหวานๆ แล้วเชื่อเลย เขาพูดอะไรที่เราคิดไม่ถึง คาคิดไม่ได้จะชอบ ชอบ เป็นไปไม่ได้ นี่ไง

ฉะนั้นถึงว่า สิ่งที่ว่า เธอควรทำบุญที่ไหน ควรทำบุญที่เธอพอใจ ถ้าพอใจ ทำเลย คำนี้แหล่! เพราะเราพูดประจำ เพราะเราอ่านมาจากพระไตรปิฎก

เราจะเอาความรู้มาจากไหน เราก็เรียนพระไตรปิฎกมานั่นแหละ เราก็เปิดอ่านจากพระไตรปิฎกนั่นแหละ พอไปเจอในพระไตรปิฎก คำไหนที่กินใจใจ ภาษาบาลี มีภาษาบาลี เทวดาถามว่า “ควรทำบุญที่ไหน”

“ควรทำบุญที่เธอพอใจ”

แต่ถามต่อ “แล้วถ้าวัดกันด้วยผลบุญล่ะ”

ถ้าวัดด้วยผลบุญต้องกลับมาแล้ว ถ้าที่ดินเป็นหินเป็นดานมันไม่ขึ้นหรอก ถ้าที่ดินมีดินน้อยก็ขึ้นได้น้อย ถ้าที่ไหนดินอุดมสมบูรณ์ชุ่มชื้น ผลก็ขึ้นได้มาก

ที่อุดมสมบูรณ์ชุ่มชื้นนั้นเปรียบเหมือนกับที่ดินขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สุดยอดที่สุด รองลงมาพระปัจเจกพุทธเจ้ามีส่วนผสมของอย่างอื่น พระอรหันต์ก็มีอิทธิฤทธิ์ก็ยังปลูกได้ พระอนาคามีลงมาเรื่อยๆ

แล้วปลูกชนนี้ดินดาน หว่านไปเถอะ ตายหมด แต่เราก็อยากหว่าน เพราะเขาเอาใจกุ เขาส่งเสริมเขายกย่อง เจริญพร หว่านเลย ตายเกลี้ยง ไม่เหลือ แต่ก็อยากทำ

“เธอควรทำบุญที่ไหน เธอควรทำบุญที่เธอพอใจ”

ไฉนคำถามนี้ เขาถึงบอกว่า ทำไมเขาทำกับไก่แล้วมันมีความสุข อ้อ! บุญเป็นอย่างนี้เอง

เพราะวุฒิภาวะเราเท่านั้นนะ เราเห็นไง อายุตนะเรารับรู้ไง แต่เวลาทำบุญกับพระ ยิ่งไปเจอครูบาอาจารย์นะไปอยู่กับหลวงปู่มัน ไม่เคยเจอตัวด้วย หลวงปู่มัน ขนาดคนเขาซื้อที่เข้าไปนะ ซื้อทางเข้าไปเลย เพราะอะไร

เพราะเรื่องของบุญก็เรื่องของบุญไง แล้วเรื่องของคน คนคือมันหมุนเวียนไง คนคือมันปั่นวุ่นไปหมดเลยไง หลวงปู่มันเวลาคนมา หลวงตาท่านพูดเอง ถ้ามีฆราวาสมานะ หลวงปู่มันจะให้หลวงตาเป็นผู้รับ เพราะหลวงตาท่านจบมหา ท่านอยู่กับสังคมมา ให้สังคมต้อนรับ

แต่ถ้าเป็นพระนะ หลวงปู่มันท่านจัดการเอง เพราะพระมันศึกษามาแล้ว มันรู้มาแล้ว รู้เรื่องถึงอริยสัจ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ทุกคนแสวงหาเพื่อการดับทุกข์ ถ้าการดับทุกข์มันดับทุกข์ที่ไหน มันต้องดับที่หัวใจ ถ้าดับที่หัวใจ หัวใจมันอยู่ที่ไหน

มันมีไง เวลาหลวงปู่มันมาจากเชียงใหม่ลงมา ที่ว่าเขามาบอกว่าเขาเป็นพระอรหันต์ไง แล้วสมเด็จพระเจ้า ๙ ประโยค ๔ องค์มาตรวจสอบ ตรวจสอบกันเป็นเดือนไม่รู้เรื่อง

หลวงปู่มันลงมาจากเชียงใหม่ ลงมาจากเชียงใหม่มาพักที่วัดบรมาฯ ก็เอาคนนั้นมาพบ หลวงปู่มัน พอเขาพูดถึงธรรมะของเขาจบ หลวงปู่มันชี้หน้าเลย “มึงติดสมาธิ”

มันก้มลงกราบเลย “ครับ” ไม่เถียงสักคำ

เถียงมาสิ เพราะอะไร ผู้รู้กับผู้รู้เขารู้กันนะ

เรียนมา ๙ ประโยค ๔ องค์สอบเป็นเดือนไม่รู้เรื่อง มันเป็นไปได้ ผู้ที่ต่ำกว่าจะรู้เท่าถึง ผู้ที่สูงกว่าเป็นไปได้

ไฉนก็เหมือนกัน จิตใจของเราจะ เห็นไถ่มันชุ่มชื้นแล้วมันก็เป็นบุญนะ แต่ไม่เห็นคุณงามความดี ไม่เห็นถึงการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

ดูสิ ผู้ถาม เราเกิดมาที่วัดข้างบ้าน วัดข้างบ้านเขาเป็นที่แห่งการศึกษาของสังคมสมัยโบราณ คนเราจะดีจะชั่วมันต้องมีสิ่งขัดเกลาด้วยศีลธรรม พระจะดีจะชั่วมันเรื่องของพระ แต่พระเป็นสาวกสาวกจะเป็นศาสนทายาทที่จรรโลงพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานมาไม่เคยขาดพระเลย

แล้วพระ ถึงเราจะเป็นพระที่เป็นมดแดงเผ่าพวงมะม่วง เราได้พวงมะม่วงว่าของกู ใครอย่าเข้ามา กูกัดนะมึง นี่บวชเป็นพระมาแล้วก็มาเผ่าพระไตรปิฎกอยู่นี่ไง มาเผ่าศีลธรรมนี่ไง แต่มันก็สืบทอดกันมาโดยอริยสัจ ๔ โดยสัจจะที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้

ผู้ที่มีบุญกุศลขึ้นมาบวชมาก็เป็นมดแดงเผ่าพวงมะม่วง แต่บังเอิญมันไปเจาะมะม่วงเข้า โอ้ย! มะม่วงมันอร่อยเว้ย มันก็พยายามชวนชววยพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันก็จะเป็นคนดีขึ้นมา เห็นไหม

นี่พูดถึงว่า วัดเป็นแหล่งชุมชนที่เป็นการศึกษาของสังคม มันก็เป็นคุณงามความดีเพราะอะไร เพราะมนุษย์ มนุษย์ต้องสูงกว่าสัตว์ ไ้ไก่ ไ้สัตว์เราก็เลี้ยงดูทั้งนั้นนะ เรามีเมตตาทั้งนั้นนะ ปาณาติปาตา ไม่ทำให้ชีวิตของสัตว์ตกลงไปทั้งสิ้น คนที่เขามีศีลมีธรรมเขาไม่กินสัตว์ที่มีชีวิต

พระเราเนื่อ ๓ อย่าง ไม่ได้ยินได้ฟัง ไม่ได้เป็นต้นเหตุให้เขาฆ่า ไม่ต่างๆ เรากินได้

เวลาถือศีลๆ ฉันทถือศีลนะ ฉันทไม่กินปลานะ เวลาคนมาก็ทูปหัวไว้เลย ไฉนตายแล้วคิดร้อยหนึ่ง ไข่ปลาเป็นๆ คิดห้าบาท มันต้องควักร้อยหนึ่งซื้อปลาตายไปกิน เพราะมันอยากกินปลา มันบอกมันถือศีลไ้ คนก็เลยเคาะหัวปลาไว้ก่อน พอมันมา ถือศีลเพื่อประกาศให้โลกเขารู้ว่ากูนี้เป็นคนมีศีล

แต่ไม่จำเป็น ศิลเขารักษาอยู่ภายใน นี่พูดถึงสิ่งที่เป็นจริงเป็นจังขึ้นมาเป็นจริงในหัวใจ

เรื่องของสัตว์ สัตว์ก็เป็นสิ่งมีชีวิตนะ พระพุทธศาสนานี้สุดยอดมาก พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแรกที่ทำให้ผู้หญิงได้บวช ลัทธิศาสนาอื่นไม่ให้ผู้หญิงบวชเด็ดขาด ลัทธิศาสนาอื่นไม่เป็นศาสนาเพราะเขาไม่มีความเสมอภาคมาตั้งแต่ต้น มีพระพุทธศาสนานี้ นางโคตมีเป็นภิกษุณีองค์แรก พระพุทธศาสนาให้ผู้หญิงบวช ศาสนาแรกของโลกเลย พระพุทธศาสนาถึงให้ความเสมอภาคไป

แล้วเรื่องสัตว์ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปรังแก จะไปทำให้มันเจ็บช้ำน้ำใจ ภิกษุก็กัซังสัตว์เป็นอาบัติทุกกฎ ใครเลี้ยงหมาแล้วกัไว้ในกรงเป็นอาบัติหมด กัซังยังไม่ได้ กัซังยังไม่ให้ทำ แล้วจะไปฆ่าไปทำลาย เป็นไปไม่ได้

ฉะนั้น เรื่องความเสมอภาคของสิ่งมีชีวิต ในพระพุทธศาสนา ชีวะ สุดยอด แต่มันอยู่ที่หัวใจของคนสูงหรือต่ำ ถ้าหัวใจคนที่มันสูงมันก็เห็นคุณงามความดีที่สูงส่งที่ละเอียดลึกซึ้ง ถ้าหัวใจที่มันต่ำมันก็นี่ไง เลี้ยงไก่แล้วมีความสุข ล้างน้ำไก่ น้ำสะอาดแล้วไก่มันกินน้ำ มันดีใจเลย มันก็เป็นสิ่งมีชีวิตนะ

สังคมไทย ข้าว น้ำที่เราได้กินแม้แต่คำเดียว เขาก็มีคุณกับเรา ข้าว น้ำนะ คนจีนถือเรื่องกตัญญูนะ เขามีคุณกับเรา มีคุณนะ ใครก็แล้วแต่เคยมีคุณกับเรา เราต้องระลึกถึงคุณของเขา นั่นเป็นคนดี คนจะเป็นคนดีได้ต้องมีกตัญญูกตเวทิต์คุณคน

คนหนึ่งคนชั่ว เขามีคุณกับเรา ยังไปปล้นแย่งชิงตำแหน่งหน้าที่กับเขาอีก นั่นคือคนชั่ว ถ้าเป็นคนดีนะ เขาให้โอกาสเรา เขาให้ทุกอย่างเรา นั่นเป็นคนดี

แล้วสิ่งที่ให้โอกาสสูงสุดก็พ่อแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก ฉะนั้น สิ่งที่ทำให้ชีวิตนี้มาแล้วได้ชีวิตนี้มา มาศึกษา ที่นี้เราศึกษาของเราไป นี่คำถามไง เขาถามว่า เขาทำบุญกับพระทำไมมันจืดๆ ซืดๆ แล้วเขามาเลี้ยงไก่ทำไมมันมีความสุขขนาดนั้น

เพราะชอบไง คุณสิ ชมรม ชมรมอะไรก็ชอบไฉ่ฉั่นนะ นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันชอบอย่างนั้น

ฉะนั้น “หนูเลยเกิดคำถามขึ้นมาในใจว่า ทำไมลูกทำบุญกับพระ สร้างกุศลด้วยเงินมาก
อย่างนั้น เหตุใดจึงไม่มีความอึดใจใดๆ เกิดขึ้นเลย ทั้งๆ ที่ทำบุญกับพระ บำรุงพระพุทธศาสนา
ก็น่าจะได้ผลมากกว่าทำกับสัตว์หรือไม่เจ้าคะ”

ใช่ มันได้มากอยู่แล้ว เพราะอะไร เพราะสัตว์ เราได้ดูแลรักษาเขา ชีวิตของสัตว์ สัตว์ก็ต้องตายไป ชีวิตของสัตว์นะ อายุมันก็สั้นๆ ไม่เท่ากับมนุษย์ไง แต่เราทำบุญกับพระ เพราะพระทำบุญแล้ว เพราะซ่อมบำรุงรักษาในวัดวาอารามมันก็จะ เป็นสมบัติสาธารณะ

เวลาสร้างวัดสร้างวานะ เวลาเรากล่าวคำถวาย ขอให้สงฆ์จากจตุรทิศที่ไม่ได้มา ขอให้
มาได้มาอาศัยสิ่งที่เราสร้างไว้ ได้มาอาศัยร่วมเย็น

เวลาเราถวายกุฏิ ถวายของในวัด สงฆ์จากจตุรทิศ สงฆ์ทั้งหลายที่วิเวกที่แสวงหาโมกขธรรม ที่ไหนไม่ได้มา ขอให้ได้มา ผู้ที่มาแล้วขอให้พักสงบสุข ให้พักให้ร่มเย็นเป็นสุข แล้วถ้าเขาพักแล้วเขาประพฤติปฏิบัติ เขามีคุณธรรมขึ้นมา นี่บุญของเราทั้งนั้น บุญของเรา บุญของสังคม บุญของโลก โลกได้พึ่งพาอาศัยไ้

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

จิตของคนมีแต่ความเร่าร้อน มีแต่ความทุกข์ความยาก แล้วสิ่งที่เป็นสิ่งชะเป็นสิ่งที่ เป็นประโยชน์ แล้วถ้าโลกเขาได้ดื่มได้กินไ้ ดุสิ ดูพวกฝรั่งมาบวชในพระพุทศาสนาสิ ดู ชาวตะวันตกเขาอยากจะทำสมาธิสิ เพราะอะไร เพราะเขาต้องการความสุขอื่นใดเท่ากับจิต สงบไม่มีไ้

ถ้าทำบุญที่วัดที่ว่ามันจะเป็นแบบนี้ มันเป็นบุญกุศลกับวิญญูเลย แต่ทำบุญกับไก่มันก็ได้กับไก่ฝูงนั้นนะ มันก็ฝูงนั้น แต่ถ้ามันเป็นบุญกับเรา แล้วบอกว่าจะทำทานที่ไหนก็ได้ บุญกุศลมันอยู่ที่เรา นี่ก็ทานบารมีไง

แต่คำถามว่า ทำไมทำบุญกับพระแล้วมันไม่ได้บุญเลย ไม่ได้บุญเลย

มันอยู่ที่ว่าความศรัทธาความศุติดีมันมากน้อยแค่ไหน ถ้าความศรัทธาความศุติดีมันมีมากนะ ดลิต์ ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมใช่ไหม แล้วองค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าเดินไปเจออุบาสกสองคนนั้นนะ ถามพระพุทธเจ้าว่า “อ้าว! ท่านดูสงบเสงี่ยมมากเลย ท่านไปศึกษากับใครมา”

“เราเป็นพระพุทธเจ้า ตรัสรู้เอง”

โอ้อุบาสกสองคนนั้นมันส่ายหน้าเลย มันหนีไปเลย

นี่ไง ครั้งแรกเลยที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม อุบาสกทั้งสอง เราจำชื่อบาลีไม่ออก โอ้อสองคนนั้นนะโอ้ที่ส่ายหน้าดี๊ๆๆ เลย ไม่รับรู้เลย มันเดินชนพระพุทธเจ้ามันยังไม่เชื่อพระพุทธเจ้าเลย

แล้วเอ็งทำบุญกับไก่ แล้วพระที่บ้าน มันเลยไม่สดชื่นไม่ดีใจเหมือนกับทำบุญกับไก่เลย

แต่ทำบุญกับไก่แล้วมันสุขใจมันชื่นใจ เราก็สาธุนะ บุญคือบุญ แต่พูดถึงว่าถ้าเอาผลกัน เอาผลกัน เนื่อนาบุญ เนื่อนา นี่เรียกว่าทานบารมี

แล้วปัญหานี้ปัญหาโลกแตก ปัญหาโลกแตก มึงทำบุญกับกูแล้วได้บุญมากที่สุด ใครๆ ก็จะไปทีนั้น...ไม่มีหรอก

อยู่ที่เจตนาของเรา อยู่ที่ความตั้งใจของเรา เจตนาเปิดมากเปิดน้อยแค่นั้น หลวงตา ท่านสอนว่า ประตูเปิดกว้าง อากาศเข้าได้มาก ประตูแง้มไว้นิดหนึ่ง อากาศเข้าได้น้อย

หัวใจของเราใจ เปิดกว้าง คือใจเรามีเจตนาที่สะอาดบริสุทธิ์ มีเจตนาที่ดีงาม นั้นแหละ บุญเข้าตรงนั้น มันอยู่ที่เจตนาของผู้ให้ แล้วก็ผู้รับ

ปฏิคาหก ผู้ให้ให้ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ให้แล้ว ขณะให้มีความสุข ผู้รับรับแล้วใช้เพื่อประโยชน์ เพื่อสาธารณะ เพื่อบุญกุศล ปฏิคาหกเข้ามาบรรจบกัน อันนี้คือเลิศของบุญ เลิศ

นี่มันเป็นปัญหาเรื่องบุญไง มันไม่เข้าถึงศีล สมาธิ ปัญญาเลย พอเราไปภาวนามันเป็นศีลขึ้นมา พอมันจิตสงบมันยังมีหัตถ์จรรย๋เข้าไปใหญ่ แล้วเกิดภาวนามยปัญญา มันคนละเรื่องกับทานไง ทาน ไฉ่ ภาวนา

แล้วเขายกมาทำทานๆๆ แล้วก็เอาเรื่องของการภาวนา เอาเรื่องของบุญกุศลนั้นมาเทียบกัน

ก็มันบุญของท่านนะ ทานบารมี มันไม่ได้บุญของการปฏิบัติบูชา มันไม่ได้บุญที่เกิดจากอสังขตสมมติ สมบัติในใจ สมบัติที่เป็นคุณธรรมมันเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

นี่ระดับของท่านบารมี ศีลบารมี ปัญญาบารมี บารมีสิบทัศขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีขันติบารมีด้วย มีสัจจะบารมีด้วย ถ้าบารมีสิบทัศพร้อมถึงจะได้เป็นพระอรหันต์

บารมีไม่พร้อม บารมีไม่เต็มก็ครึ่งๆ กลางๆ เรือจะคว่ำอยู่แล้ว เอียงกระเท่เร่อยู่ที่นี่ ปัญญาเยอะ อันนั้นก็สมาธิเยอะ อันนั้นก็ขันติเยอะ เรือมันเอียงไปเอียงมา เอียงมาเอียงไป ไม่มั่นคงมาปฏิบัติเสียที

มรรค ๘ นี่ไง ทางสายกลาง มัชฌิมาปฏิปทา มัชฌิมาปฏิปทา คือทางสายกลาง มรรค ๘ สมบูรณ์แบบ บารมีสิบทัศ นี่คือนุญของการภาวนา เอวัง